

متن پرسش

مانده‌ام خدایا! شهر الرّمضان است؟! پس چرا هنوز قلبم هنوز همان خانه مکدر است که بوده؟ همان تاریک‌خانه که جز غفلت چیزی در آن لانه نکرده!! خدایا! در شبانگاه شب است "من خلوت کرده، در سوسوی سیاهی شب، پایان ضیف تو را می‌بینم، با خود می‌گویم تمام شد؟" آری! تمام شد و من هنوز نشسته‌ام و ره توشه‌ای بر نداشتم! راستی خدایا! چگونه چشمانم را ببندم و گوش به ندای «بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ: إِنَّا أَنْزَلْنَاهُ فِي لَيْلَةِ الْقَدْرِ» وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ» قرآن تو ندهم؟! راستی! چگونه قلبم را در آسمان ابر باران آیات قرآن تو سیراب نکنم؟ در ماهی که تو میزبانی و پذیراییت، شیرینی سخن توست؟! پس چگونه دست ردّ به پذیرایی دلکشات بزنم و با سخنان به استقبال تو نیایم؟ می‌گویند: «شرف المكان بالمکین» پس خانه «رمضان» خانه توست و حرمش قرآن تو، و تو به یمن مبارکی تنزیل سخنان در این خانه؛ در شهر الرّمضان، آب و نان بر ما حرام کردی تا گوش‌هایمان یک‌بار دیگر گوش قلب به آیات تو بسپارد و تو را بار دیگر بیابد و در گرمای خانه تو، ماهی آسوده از هر غیری باشد.

امان و درد!! که هنوز در شک تردید دارم می‌نویسم و باری به میهمانی تو نمی‌آیم و کمی قلب خود را خالی از میهمان‌های ناخوانده نمی‌کنم؛ و پا درین خانه نمی‌گذارم....

ای دل به کوی عشق گذاری نمی‌کنی / اسباب جمع داری و کاری نمی‌کنی
ترسم کز این چمن نبری آستین گل / کز گلشنش تحمل خاری نمی‌کنی
حافظ برو که بندگی پادشاه وقت / گر جمله می‌کنند تو باری نمی‌کنی

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: همین‌طور است. باید به دل خطاب کرد که ماه رمضان، وقت حضور است و توجه‌دادن «جان» به «حضور لیلۃ القدری»، که در واقع همه قرآن است بدون آن‌که آیه‌ای خاص و یا آیاتی خاص مدّ نظر باشد و این‌جا است که فکر می‌کنیم در ماه رمضان برایمان خبری نشده. زیرا این اندازه که به تک‌آیات نظر داریم و به آن صورت عادت به رابطه با قرآن کرده‌ایم؛ نظر به قرآن به عنوان یک حقیقت کلی، نظر نداریم. در حالی‌که همه تلاش ما باید آن باشد تا با رعایت آنچه در این ماه باید رعایت کرد، به هویت کلی ایمانی خود نزدیک شویم و آن احساس حضور است جامع. و

معلوم است که در این حالت با این آیه روبه‌رو می‌شویم که: «وَمَا أَدْرَاكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ» یعنی مگر «لیلة‌القدر» امری است درک‌شدنی؟ آن‌طور که مثلاً راستگویی خود را درک می‌کنیم؟ نه! نوعی از «حضور» است که از هزار ماه عبادت بالاتر است، مثل حضور ذیل ولایت علی «علیه‌السلام» است و یا مثل حضور در تاریخ انقلاب اسلامی است که ظاهراً هیچ‌چیز قابل درکی نیست، ولی همه اعمال و رفتار ما را همین نوع حضور، معنا می‌بخشد. و چه خوب است که به این مژده الهی بیندیشیم که خبر می‌دهد در ماه رمضان «لیلة‌القدری» نهفته است به همان معنایی که شما به حضوری غیر قابل درک ولی در عین «حضور» نایل خواهید شد. موفق باشید